VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2011. gada 24. martā *

Lieta T-386/06

Pegler Ltd, Donkastera [*Doncaster*] (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv R. Tomsons [*R. Thompson*], *QC*, un A. Kolinsons [*A. Collinson*], *solicitor*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv A. Neijenhaiss [*A. Nijenhuis*] un V. Botka [*V. Bottka*], pārstāvji, kuriem palīdz S. Kinsella [*S. Kinsella*] un K. Dalī [*K. Daly*], *solicitors*,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta

* Tiesvedības valoda — angļu.

Nr. COMP/F-1/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]), kā arī, pakārtoti, prasību samazināt ar minēto lēmumu prasītājai uzliktā naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja M. E. Martinša Ribeiru [*M. E. Martins Ribeiro*], tiesneši N. Vāls [*N. Wahl*] (referents) un A. Ditrihs [*A. Dittrich*],

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

1 Ar 2006. gada 20. septembra Lēmumu C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta Nr. COMP/F-1/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]) (kopsavilkums — OV 2007, L 283, 63. lpp.; turpmāk

tekstā — "apstrīdētais lēmums") Eiropas Kopienu Komisija ir konstatējusi, ka vairāki uzņēmumi ir pārkāpuši EKL 81. panta 1. punktu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu, dažādos periodos laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 2004. gada 1. aprīlim piedaloties vienotā, kompleksā un turpinātā Kopienu konkurences tiesību normu pārkāpumā, kas izpaudās kā pret konkurenci vērstu nolīgumu un saskaņotu darbību kopums vara un vara sakausējumu savienotājelementu tirgū EEZ teritorijā. Pārkāpuma elementi bija cenu noteikšana, vienošanās par cenu sarakstiem, atlaidēm un atmaksājumiem un par cenu paaugstināšanas mehānismiem, valsts tirgu un klientu sadale un citas komerciālās informācijas apmaiņa, kā arī piedalīšanās regulārās sanāksmēs un citu kontaktu uzturēšana nolūkā atvieglot pārkāpuma izdarīšanu.

2 Prasītāja *Pegler Ltd* un tolaik tās mātes sabiedrība *Tomkins plc* ir vienas no apstrīdētā lēmuma adresātiem.

3 Laikposmā no 1986. gada 17. jūnija līdz 2004. gada 31. janvārim prasītāja bija simtprocentīga *Tomkins* meitas sabiedrība. 2004. gada 1. februārī prasītāja tika pārdota tās vadītājiem. 2005. gada 26. augustā *Pegler Holdings Ltd* un prasītāja tika pārdotas *Aalberts Industries NV*, kas ir viens no pārējiem apstrīdētā lēmuma adresātiem.

4 2001. gada 9. janvārī *Mueller Industries Inc.*, kas ir cita vara savienotājelementu ražotāja, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos savienotājelementu nozarē un citās saistītajās nozarēs vara cauruļu tirgū un par savu vēlmi sadarboties atbilstoši Komisijas paziņojumam par naudas sodu neuzlikšanu vai to apmēra samazināšanu lietās, kas skar aizliegtas vienošanās (OV 1996, C 207, 4. lpp.; turpmāk tekstā — "1996. gada paziņojums par sadarbību") (apstrīdētā lēmuma preambulas 114. apsvērums).

5 Izmeklēšanas, kas attiecas uz vara caurulēm un savienotājelementiem, ietvaros 2001. gada 22. un 23. martā Komisija saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Pirmās regulas Nr. 17 par [EKL 81. panta] un [EKL 82. panta] īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.) 14. panta 3. punktu veica iepriekš neizziņotas pārbaudes vairāku uzņēmumu telpās (apstrīdētā lēmuma preambulas 119. apsvērums).

6 Pēc šīm pirmajām pārbaudēm Komisija 2001. gada aprīlī sadalīja savu izmeklēšanu attiecībā uz vara caurulēm trijās atsevišķās procedūrās, proti, procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.069 (Vara santehnikas caurules), procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) un procedūrā attiecībā uz lietu Nr. COMP/E-1/38.240 (Rūpnieciskās caurules) (apstrīdētā lēmuma preambulas 120. apsvērums).

7 2001. gada 24. un 25. aprīlī Komisija veica turpmākas neizziņotas pārbaudes *Delta plc* — sabiedrības, kas vadīja starptautisko inženierijas uzņēmumu grupu, kuras nodaļā "Inženierija" ietilpa vairāki savienotājelementu ražotāji, — telpās. Šīs pārbaudes attiecās tikai uz savienotājelementiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 121. apsvērums).

8 Kopš 2002. gada februāra/marta Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 17 11. pantu un pēc tam saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un [EKL] 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 18. pantu nosūtīja attiecīgajām pusēm vairākus informācijas pieprasījumus (apstrīdētā lēmuma preambulas 122. apsvērums).

9 2003. gada septembrī *IMI plc* iesniedza lūgumu piemērot tai 1996. gada paziņojumu par sadarbību. Minētajam lūgumam sekoja *Delta* grupas lūgums (2004. gada marts) un *FRA.BO SpA* lūgums (2004. gada jūlijs). Pēdējo lūgumu piemērot iecietības režīmu 2005. gada maijā iesniedza *Advanced Fluid Connections plc* (apstrīdētā lēmuma preambulas 115.–118. apsvērums).

10 2005. gada 22. septembrī Komisija lietas Nr. COMP/F-1/38.121 (Savienotājelementi) ietvaros uzsāka pārkāpumu izmeklēšanas procedūru un pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas tostarp tika paziņots prasītājai (apstrīdētā lēmuma preambulas 123. un 124. apsvērums).

11 2006. gada 20. septembrī Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu.

12 Apstrīdētā lēmuma 1. pantā Komisija ir konstatējusi, ka laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 2001. gada 22. martam prasītāja un *Tomkins* esot pārkāpušas EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta noteikumus.

13 Par šo pārkāpumu Komisija apstrīdētā lēmuma 2. panta h) punktā ir uzlikusi prasītājai solidāri ar *Tomkins* naudas sodu EUR 5,25 miljonu apmērā.

14 Lai noteiktu katram uzņēmumam uzliktā naudas soda apmēru, Komisija apstrīdētajā lēmumā ir piemērojusi metodi, kas paredzēta Pamatnostādnēs sodanaudas [naudas soda] noteikšanai, piemērojot Regulas Nr. 17 15. panta 2. punktu un [EOTKL] 65. panta 5. punktu (OV 1998, C 9, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "1998. gada pamatnostādnes").

15 Pirmkārt, attiecībā uz naudas soda sākumsummas noteikšanu atbilstoši pārkāpuma smagumam Komisija ir kvalificējusi pārkāpumu kā sevišķi smagu pārkāpumu tā rakstura un ģeogrāfiskā apjoma dēļ (apstrīdētā lēmuma preambulas 755. apsvērums).

16 Turpinājumā, uzskatot, ka pastāv ievērojamas atšķirības starp attiecīgajiem uzņēmumiem, Komisija ir piemērojusi atšķirīgu attieksmi, šajā ziņā pamatojoties uz to relatīvo nozīmi konkrētajā tirgū, kas nosakāma pēc to tirgus daļām. Uz šā pamata tā ir iedalījusi attiecīgos uzņēmumus sešās kategorijās (apstrīdētā lēmuma preambulas 758. apsvērums).

17 Prasītāja un tās mātes sabiedrība tika klasificētas sestajā kategorijā, kurai naudas soda sākumsumma tika noteikta EUR 2 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma preambulas 765. apsvērums).

18 Ņemot vērā *Tomkins* kopējo apgrozījumu, kas sasniedzis EUR 4635 miljonus 2005. gadā, t.i., gadā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, Komisija preventīvas iedarbības nodrošināšanai ir piemērojusi reizināšanas koeficientu 1,25 un tādējādi prasītājai noteiktā palielinātā naudas soda sākumsumma sasniedza EUR 2,5 miljonus (apstrīdētā lēmuma preambulas 771.–773. apsvērums).

19 Pēc tam, ņemot vērā prasītājas līdzdalības pārkāpumā ilgumu (divpadsmit gadi un divi mēneši), Komisija ir palielinājusi naudas sodu par 110 %, proti, 5 % gadā par pirmajiem diviem gadiem un 10 % gadā par katru pilnu gadu, sākot no 1991. gada 31. janvāra, no pārējiem desmit gadiem (apstrīdētā lēmuma preambulas 775. apsvērums), un līdz ar to galīgā naudas soda summa sasniedza EUR 5,25 miljonus.

20 Komisija nav konstatējusi nekādu prasītājas atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

21 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] kancelejā iesniegts 2006. gada 15. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

22 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (astotā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu.

23 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem jautājumiem tika uzklausīti 2010. gada 28. janvāra tiesas sēdē.

24 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu, 2. panta h) punktu un 3. pantu;

— pakārtoti — samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

25 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

26 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza sešus pamatus.

27 Sava pirmā prasības pamata ietvaros prasītāja apstrīd, ka to var atzīt par atbildīgu par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim tādēļ vien, ka 1989. gada 20. janvārī tā esot ieguvusi nosaukumu *Pegler*. Pirms 1989. gada 20. janvāra tā *Tomkins* grupas ietvaros bija "snaudoša" meitas sabiedrība Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē. Sava otrā prasības pamata ietvaros prasītāja apstrīd tās atzīšanu par atbildīgu par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim. Šajā laikposmā tā joprojām esot bijusi *FHT Holding Ltd* (turpmāk tekstā — "*FHT*") — citas *Tomkins* grupas sabiedrības — "snaudošais" pārstāvis, kuram nebija ne aktīvu, ne personāla. Trešais pamats ir saistīts ar to, ka Komisija neesot skaidri norādījusi apstrīdētā lēmuma adresātu. Sava ceturtā prasības pamata ietvaros prasītāja izvirza vairākus argumentus nolūkā pierādīt, ka atzīt bijušo mātes sabiedrību un bijušo meitas sabiedrību par solidāri atbildīgām par EKL 81. panta pārkāpumu ir principā prettiesiski. Ar savu piekto prasības pamatu prasītāja norāda, ka naudas sods esot bijis jāuzliek tikai tās bijušajai mātes sabiedrībai. Visbeidzot, sestais prasības pamats ir saistīts ar vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu naudas soda apmēra noteikšanā.

28 Ņemot vērā, ka trešais un piektais prasības pamats lielā mērā pārklājas, jo to pamatā esošā argumentācija ir gandrīz identiska, tie būtu jāizskata kopā. Turklāt ceturtais prasības pamats būtu jāizvērtē pēc trešā un piektā pamata.

Par pirmo pamatu — acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā un kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot prasītāju par atbildīgu par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim tādēļ vien, ka 1989. gada 20. janvārī tā esot ieguvusi nosaukumu "Pegler"

Lietas dalībnieku argumenti

29 Vispirms prasītāja norāda, ka visa apstrīdētajā lēmumā minētā pārkāpuma laikā ""uzņēmuma *Pegler*" vēsture" ir iedalāma trijos dažādos laikposmos: laikposms pirms 1989. gada 20. janvāra, laikposms no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim un laikposms pēc 1993. gada 29. oktobra.

30 Konkrēti, prasītāja sniedz šādu faktu kopsavilkumu:

— līdz 1989. gada 20. janvārim "uzņēmumu *Pegler*" izmantoja *Tomkins* grupā ietilpstošā sabiedrība *FHT*, kas to pārvaldīja ar tās pārstāvja — citas *Tomkins* grupā ietilpstošas juridiskās personas ar nosaukumu *Pegler Ltd* — starpniecību. 1989. gada 20. janvārī prasītāja, kuras nosaukums tolaik bija *The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd*, un *Pegler Ltd* (turpmāk tekstā — "*Old Pegler*") ir apmainījušās ar saviem nosaukumiem. Līdz ar to kopš minētā datuma nosaukums *Pegler* bija piešķirts prasītājai, savukārt tās agrākais nosaukums tika piešķirts sabiedrībai *Old Pegler*. *Old Pegler*, kas pastāvēja arī pēc 1989. gada 20. janvāra, lai arī "snaudošā" veidā Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē, beidzot tika likvidēta 2000. gada 29. maijā;

— vēlāk — laikposmā no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim — "uzņēmumu *Pegler*" joprojām izmantoja *FHT*, kas to pārvaldīja ar prasītājas, kura bez atlīdzības pārstāvēja *FHT*, starpniecību;

— 1993. gada 29. oktobrī "uzņēmums *Pegler*" tika nodots prasītājai, kas kopš minētā datuma ir pārņēmusi daļu no *FHT* aktīviem un darbībām saistībā ar slēgvārstiem no melnajiem metāliem, vārstiem un sanitārtehnikas savienotājelementiem un ir uzņēmusies "uzņēmuma *Pegler*" saistības.

31 Prasītāja norāda, ka par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā pirms 1989. gada 20. janvāra atbildīgais uzņēmums varēja būt tikai *Tomkins*, jo tam piederēja un tas kontrolēja 100 % *FHT* pamatkapitāla.

32 Prasītāja apgalvo, ka Komisija neesot ņēmusi vērā, ka gadījumā, ja divas sabiedrības apmainās ar nosaukumiem un tajā pašā dienā viena sabiedrība pārņem līgumu par otras sabiedrības pārstāvību, saskaņā ar "vispāratzītajiem tiesību principiem" par atbildīgu par pārkāpumu ir jāatzīst fiziska vai juridiska persona, kas vadīja attiecīgo uzņēmumu šā pārkāpuma izdarīšanas laikā, pat ja lēmuma, ar kuru konstatēts pārkāpums, pieņemšanas dienā par uzņēmuma izmantošanu bija atbildīga kāda cita persona.

33 Tāpat prasītāja norāda, ka tā nebija uzņēmums pirms 1993. gada 29. oktobra, jo tai nebija ne aktīvu, ne personāla, un līdz ar to tai nepiemita neviena no saimnieciskās patstāvības pamatpazīmēm, lai veidotu uzņēmumu EKL 81. panta izpratnē.

34 Komisija vispirms norāda, ka visā apstrīdētajā lēmumā tā esot uzskatījusi dažādu sabiedrību, kas ietilpst *Tomkins* grupā, proti, prasītājas, *Old Pegler*, *FHT* un *Tomkins*, darbības par vienas ekonomiskas vienības darbībām pārkāpuma laikposmā.

35 Komisija iebilst, ka tā neesot atzinusi prasītāju par atbildīgu par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim tādēļ vien, ka tā 1989. gada 20. janvārī ir ieguvusi nosaukumu "Pegler".

36 Pirmkārt, Komisija norāda, ka laikposmā no 1988. gada 31. decembra, kas ir pārkāpuma sākuma datums, līdz 1989. gada 20. janvārim prasītāja bija funkcionāli saistīta ar "uzņēmumu *Pegler*".

37 Šajā sakarā Komisija norāda, ka esot pastāvējusi "personīga un funkcionāla turpinātība". Šā apgalvojuma pamatojumam Komisija atsaucas uz apstākli, ka *W.* kungs bija *Old Pegler* direktors no 1980. gada 15. jūnija līdz 1989. gada 20. janvārim, t.i., līdz dienai, kurā viņš tika iecelts par prasītājas direktoru.

38 Turklāt esot maz ticams, ka prasītāja 1989. gada 20. janvārī pārņēma nosaukumu *Pegler*, nesaglabājot vismaz noteiktu darbību uzņēmumā 20 dienu laikā pirms minētā datuma, t.i., kopš 1988. gada 31. decembra — Komisijas konstatētā pārkāpuma sākuma datuma. Komisija uzskata, ka esot ļoti iespējams, ka šim pārejas posmam bija vajadzīga prasītājas sabiedrības paralēlā iesaistīšanās un tās gatavošanās "uzņēmuma *Pegler*" nosaukuma pārņemšanai, un no tā izrietot funkcionālā saikne starp prasītājas juridisko personu un pārkāpumu.

39 Turklāt prasītāja pati atzīstot, ka lēmumu par "uzņēmuma *Pegler*" nodošanu "pieņēma *Tomkins* grupas līmenī grupas pārvaldītāji, kas vienlaikus bija arī prasītājas pārvaldītāji".

40 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka, pat ja prasītāja nav piedalījusies pārkāpumā pirms 1989. gada 20. janvāra, esot skaidrs, ka tā ir sabiedrības, kas tieši piedalījusies pārkāpumā, tiesību un saistību pārņēmēja attiecībā uz tās vislielākajiem aktīviem, kā arī vadību un firmu, ar kuru tika īstenotas prettiesiskās darbības, un ka līdz ar to saskaņā ar judikatūru tā ir "mantojusi" juridisko atbildību par pārkāpumu.

41 Visbeidzot, Komisija norāda, ka 20 dienu laikposma pirms 1989. gada 20. janvāra ņemšana vērā nekādā ziņa neesot ietekmējusi naudas soda apmēra noteikšanu.

Vispārējās tiesas vērtējums

42 No apstrīdētā lēmuma preambulas 682. un 683 apsvēruma, tos aplūkojot kopsakarā ar minētā lēmuma preambulas 647. un 734. apsvērumu, izriet, ka prasītāja tika atzīta ar atbildīgu par pārkāpumu tās tiešās dalības dēļ šajā pārkāpumā laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 2001. gada 22. martam.

43 Šajā sakarā tomēr ir jānorāda, ka no dokumentiem, ko prasītāja iesniegusi administratīvajā procesā, kā arī šajā tiesvedībā, izriet, ka laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim prasītāja bija "snaudoša" sabiedrība Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē.

44 Izrādās, ka pirms 1989. gada 20. janvāra prasītājai nebija ne aktīvu, ne arī personāla.

45 Lai gan prasītāja atzīst, ka tā ir pārņēmusi nosaukumu, ar kuru tika veiktas apstrīdētajā lēmumā norādītās prettiesiskās darbības tirgū, un atzīst, ka tā ir kļuvusi par *FHT* pārstāvi, kas darbojas bez atlīdzības, pēc 1989. gada 20. janvāra, tomēr pirms minētā datuma tā neveica saimniecisko darbību un tai nebija personāla, izņemot statūtos paredzēto direktoru — kā to prasa Anglijas sabiedrību tiesības.

46 Turklāt ir jānorāda, ka minētajā laikposmā prasītāja bija viena no piecām *FHT* meitas sabiedrībām un savukārt 100 % *FHT* pamatkapitāla piederēja *Tomkins*, kas ar komerciālo nosaukumu (firmu) *Pegler* darbojās tostarp savienotājelementu tirgū. No lietas materiāliem pievienotajiem pielikumiem, proti, Apvienotās Karalistes iestādēm iesniegtajiem gada pārskatiem, kuru patiesumu Komisija nav apstrīdējusi, izriet, ka minētajā laikposmā prasītāja Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē bija "snaudoša" sabiedrība, kas neveica saimniecisko darbību un kurai nebija apgrozījuma.

47 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Kopienu konkurences tiesības attiecas uz uzņēmumu darbību (Tiesas 2004. gada 7. janvāra spriedums apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland* u.c./Komisija, *Recueil*, I-123. lpp., 59. punkts) un ka uzņēmuma jēdziens ietver jebkuru vienību, kas veic saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs vienības juridiskā statusa un tās finansēšanas veida (Tiesas 2005. gada 28. jūnija spriedums apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 112. punkts; 2006. gada 10. janvāra spriedums lietā C-222/04 *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., Krājums, I-289. lpp., 107. punkts, un 2006. gada 11. jūlija spriedums lietā C-205/03 P *FENIN*/Komisija, Krājums, I-6295. lpp., 25. punkts).

48 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru saimnieciskā darbība ir jebkāda darbība, kas izpaužas kā preču vai pakalpojumu piedāvāšana noteiktā tirgū (skat. Tiesas 2000. gada 12. septembra spriedumu apvienotajās lietās no C-180/98 līdz C-184/98 *Pavlov* u.c., *Recueil*, I-6451. lpp., 75. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2002. gada 19. februāra spriedumu lietā C-309/99 *Wouters* u.c., *Recueil*, I-1577. lpp., 47. punkts).

49 Līdz ar to, ņemot vērā, ka laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim prasītāja bija juridiska persona, kas neveica saimniecisko darbību tādā ziņā, ka tā nepiedāvāja preces vai pakalpojumus pret atlīdzību kādā tirgū un ka tātad tā nebija uzņēmusies finansiālos riskus saistībā ar šādas darbības veikšanu, Komisija nevarēja secināt, ka prasītāja bija tieši piedalījusies pārkāpumā pirms dienas, kurā tā mainījusi savu nosaukumu (skat. iepriekšējā punktā minēto judikatūru).

50 Apstāklis, ka prasītāja šajā laikposmā bija *Tomkins* grupas sastāvā, neatspēko minēto konstatējumu.

51 Tas pats attiecas uz apstākli, ka *W.* kungs, kas agrāk bija *Old Pegler* direktors, 1989. gada 20. janvārī tika iecelts par prasītājas direktoru, kurš turklāt tika atbrīvots no amata 1989. gada 26. maijā.

52 Turklāt jāatzīmē, ka ir jānoraida Komisijas arguments, saskaņā ar kuru daži fakti norāda uz to, ka *W.* kungs personīgi piedalījās aizliegtās vienošanās īstenošanā šajā laikposmā un tam pietuvinātajos laikposmos. Šajā ziņā Komisija atsaucas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 74. un 187. apsvērumu. Tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 74. apsvērumā ir tikai minēts, ka *W.* kungs bija *Pegler* priekšsēdētājs ģenerāldirektors 1989. gadā, savukārt šā lēmuma preambulas 187. apsvērums attiecas uz to, ka *Delta* pārstāvis ir sazinājies ar *W.* kungu pēc *British Plumbing Fittings Manufacturers Association* (*BPFMA*, Apvienotās Karalistes Cauruļu savienotājelementu ražotāju apvienība) sanāksmes 1989. gadā, kas notikusi pēc šajā lietā aplūkojamā laikposma beigām.

53 Turklāt nevar piekrist Komisijas apgalvojumam, ka prasītāja esot veikusi "noteiktu darbību" 20 dienu laikā pirms iepriekš minētās nosaukumu apmaiņas. Ir tiesa, ka firmas maiņa nozīmē noteiktas juridiskas un līgumiskas formalitātes. Tomēr šo

formalitāšu īstenošana neietver ne saimniecisku darbību, ne — vēl jo mazāk — pret konkurenci vērstas darbības.

54 Visbeidzot, nevar piekrist argumentam, ko Komisija izvirzījusi pakārtoti un saskaņā ar kuru prasītāja katrā ziņā esot bijusi "uzņēmuma *Pegler*" saimniecisko tiesību un saistību pārņēmēja.

55 Ir taisnība, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja darbība, uz kuru attiecas pārkāpums, tiek nodota no vienas juridiskas personai kādai citai juridiskai personai vienas un tās pašas grupas ietvaros, tiesību un saistību pārņēmēju var atzīt par atbildīgu par pārkāpumu pat tad, ja pirmā juridiskā persona vēl pastāv juridiskajā nozīmē (Tiesas 2007. gada 11. decembra spriedums lietā C-280/06 *ETI* u.c., Krājums, I-10893. lpp., 48. punkts; Pirmās instances tiesas 2006. gada 27. septembra spriedums lietā T-43/02 *Jungbunzlauer*/Komisija, Krājums, II-3435. lpp., 132. punkts; šajā ziņā skat. arī spriedumu apvienotajās lietās *Aalborg Portland* u.c./Komisija, minēts iepriekš 47. punktā, 358. punkts).

56 Tomēr ir jākonstatē, ka ne paziņojumā par iebildumiem, ne arī apstrīdētajā lēmumā Komisija nav norādījusi, ka tā bija uzskatījusi prasītāju par atbildīgu par pārkāpumu tādēļ, ka tā esot tās starpposma mātes sabiedrības *FHT* vai tās māsas sabiedrības *Old Pegler* saimnieciskās darbības pārņēmēja.

57 Gluži pretēji, apstrīdētā lēmuma preambulas 718. apsvērumā Komisija ir raksturojusi prasītāju kā tiešo dalībnieci, kurai ir bijuši pret konkurenci vērsti kontakti ar saviem konkurentiem pēc 1988. gada 31. decembra.

58 Turklāt administratīvā procesa laikā prasītāja, atbildot uz Komisijas uzdotajiem jautājumiem, ir sniegusi informāciju par *Tomkins* grupu un tās iekšējo pārstrukturēšanu attiecīgajā laikposmā. Tāpat savā 2005. gada 25. novembra atbildē uz paziņojumu par

iebildumiem tā ir norādījusi, ka līdz 1993. gadam tā bija "snaudoša" sabiedrība Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē, un šo informāciju tā apstiprināja 2006. gada 27. februārī uzklausīšanas laikā. Visbeidzot, šo apgalvojumu apstiprina tādi spēcīgi pierādījumi kā kompetentajai iestādei iesniegtie prasītājas un *FHT* pārskati, kuri liecina, ka attiecīgajos finanšu gados tā, neveicot saimniecisku darbību, bija "snaudoša" sabiedrība.

59 Šajā kontekstā ir jāatzīmē, ka Komisija nav atbildējusi uz šo argumentāciju apstrīdētajā lēmumā. Kā tā ir atzinusi tiesas sēdē, Komisija uzskatīja, ka prasītāja no paša sākuma esot bijusi tiešā aizliegtās vienošanās dalībniece.

60 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka pirmais prasības pamats ir pamatots.

Par otro pamatu — acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā un kļūdu tiesību piemērošanā, atzīstot prasītāju par atbildīgu par pārkāpuma izdarīšanu laikposmā no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim

Lietas dalībnieku argumenti

61 Prasītāja norāda, ka, ņemot vērā, ka tai nepiemita uzņēmuma pamatiezīmes laikposmā no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim, to nevarēja atzīt par atbildīgu par pārkāpumiem, kurus minētajā laikposmā tās vārdā izdarījusi tās mātes

sabiedrība. Prasītāja uzskata, ka uzņēmumam, kas atzīstams par atbildīgu par šo laikposmu, saskaņā ar konkurences tiesību normām ir jābūt *FHT* un/vai *Tomkins*.

62 Šajā sakarā tā atgādina, ka tā esot sākusi "piedalīties" "uzņēmumā *Pegler*" no 1989. gada 20. janvāra, bet tikai tiktāl, ciktāl tai tika piešķirts tās pašreizējais nosaukums un tā ir kļuvusi par *FHT* slepenu pilnvarnieci bez atlīdzības, kurai nebija ne aktīvu, ne personāla.

63 Atsaucoties uz Tiesas 1975. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās no 40/73 līdz 48/73, 50/73, no 54/73 līdz 56/73, 111/73, 113/73 un 114/73 *Suiker Unie* u.c./Komisija (*Recueil*, 1663. lpp., 475.–483. punkts) un 1995. gada 24. oktobra spriedumu lietā C-266/93 *Volkswagen* un *VAG Leasing* (*Recueil*, I-3477. lpp., 19. punkts), kā arī uz Pamatnostādnēm vertikālo ierobežojumu jomā (OV 2000, C 291, 1. lpp.), prasītāja uzskata, ka Komisija vai nu neesot izpratusi prasītājas pārstāvības attiecību ar *FHT* būtību, vai arī esot pieļāvusi kļūdu, apejot problēmu un neņemot pienācīgi vērā tai iesniegtos pierādījumus.

64 Prasītāja uzskata, ka, lai gan tai neizdevās iesniegt pārstāvības līguma eksemplāru, Komisijai esot bijis jāpiešķir lielāka nozīme dokumentiem, kurus tai izdevās iesniegt, piemēram, *Old Pegler* valdes sēžu protokoliem, kas apliecina ar *FHT* noslēgtā pilnvarojuma līguma izbeigšanu 1989. gada 20. janvārī, prasītājas valdes sēžu protokoliem, kas apliecina tās ar *FHT* noslēgtā pilnvarojuma līguma izbeigšanu 1993. gada 29. oktobrī, *FHT* pārskatiem, kas liecina, ka *FHT* piederēja visi aktīvi un tā bija atbildīga par visiem "uzņēmuma *Pegler*" parādiem līdz 1993. gada 29. oktobrim, kā arī prasītājas pārskatiem, kas liecina, ka tā pārņēma "uzņēmuma *Pegler*" aktīvus un saistības tikai 1993. gada 29. oktobrī, un ka nevienā brīdī līdz minētajam datumam prasītājai nav bijuši ievērojami aktīvi vai saistības un tā nav veikusi vērā ņemamas grāmatvedības

darbības, un, visbeidzot, 1995. gada 16. februāra aktam, kas pārliecinoši pierāda, ka *FHT* nodeva "uzņēmumu *Pegler*" prasītājai 1993. gada 29. oktobrī.

65 Visbeidzot prasītāja piebilst, ka šie argumenti ir spēkā arī attiecībā uz darbībām, ko *Old Pegler* kā *FHT* pārstāve veica laikposmā pirms 1989. gada 20. janvāra, un ka līdz ar to nav nozīmes apstāklim, ka *Old Pegler*, kuru *Tomkins* likvidēja 2000. gada 29. maijā, vairs nepastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

66 Komisija lūdz noraidīt šo prasības pamatu.

67 Komisija norāda, ka prasītājas argumenti attiecībā uz apstākli, ka tā bija vienlaikus "snaudoša" un "darbojās kā [tās māsas sabiedrības] pārstāvis", neiztur padziļinātu pārbaudi. Neraugoties uz šajā ziņā izteiktajiem pieprasījumiem, prasītāja neesot iesniegusi nevienu atbilstošu dokumentu, kas kaut vai vismazākā mērā apliecinātu vienošanos par pārstāvību.

68 Prasītājas iesniegtajos dokumentos esot vispārīgas atsauces uz pārstāvības attiecībām, kas neprecizējot vienošanās būtību un nepierādot to, ka prasītāja nav piedalījusies pārkāpumā pirms 1993. gada 29. oktobra.

69 Komisija piebilst, ka, pat ja prasītāja būtu pierādījusi pārstāvības līguma esamību, tas neliegtu Komisijai adresēt prasītājai apstrīdēto lēmumu.

70 Tāpat Komisija atsaucas uz *Tomkins* formālo atbildi uz informācijas pieprasījumu, kas tai tika adresēts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu. Šajā atbildē, kas esot pretrunā prasītājas argumentiem, esot norādīts, ka "laikposmā no 1987. gada līdz 2004. gada 31. janvārim *Pegler Ltd* bija 100 % meitas sabiedrība *Tomkins* (agrāk — *FH Tomkins plc*) ietvaros" un ka "tā tika pārvaldīta kā autonoms uzņēmums, pati pieņemot lēmumus par tehniskajiem, ražošanas un pārdošanas/tirgvedības jautājumiem".

71 Turklāt Komisija, atsaucoties uz apstrīdētā lēmuma preambulas 135., 145. un 187. apsvērumu, uzsver, ka pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki uzskatīja, ka tiem ir slepena noruna ar prasītāju, un nebija ņemts vērā nekāds uzdevumu sadalījums (pilnībā iekšējā rakstura) starp prasītāju, *Old Pegler*, *FHT* vai jebkādu citu sabiedrību *Tomkins* grupas ietvaros.

72 Secinājumam Komisija norāda, ka tāpat esot acīmredzams, ka prasītāja esot atbildīga par pārkāpumu attiecībā uz laikposmu no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim, ņemot vērā, ka — kā tā jau ir paskaidrojusi saistībā ar pirmo pamatu — prasītāja esot "uzņēmuma *Pegler*" saimnieciskā tiesību un saistību pārņēmēja.

Vispārējās tiesas vērtējums

73 Ir jānorāda, ka attiecībā uz laikposmu no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim no prasības pieteikumam pievienotajiem lietas materiāliem, tādiem kā *FHT* pārskati un prasītājas pārskati, uz kuriem ir atzīme par ārējā revidenta sniegto apliecinājumu un kuri tikuši iesniegti Apvienotās Karalistes iestādēm, izriet, ka visa attiecīgā laikposma finanšu gados prasītājai nav bijusi ne peļņa, ne arī zaudējumi. Detalizētajos *FHT* pārskatos ir sistemātiski norādīts, ka prasītāja neveica saimniecisko

darbību. Tāpat no prasītājas pārskatiem izriet, ka tā attiecīgajā periodā nav veikusi nekādu grāmatvedības darbību.

74 Šajā sakarā ir jānorāda, ka saskaņā ar Anglijas sabiedrību tiesībām termins "snaudoša" ir piemērojams sabiedrībai, kas no juridiskā viedokļa neveic nekādas nozīmīgas grāmatvedības darbības finanšu gadā. Ierakstu neesamība sabiedrības grāmatvedības dokumentos atbilst vērā ņemamu grāmatvedības darbību neesamībai. Vienīgā grāmatvedības darbība, ko atļauts veikt, nezaudējot "snaudošas" sabiedrības statusu, ir attiecībā uz izmaksām saistībā ar sabiedrības reģistrēšanu un ikgadējo dokumentu iesniegšanu kompetentajai iestādei, proti, *Companies House* (Sabiedrību reģistrs). Tāpat saimnieciskās darbības atsākšana izraisītu šā statusa zaudēšanu. Tā kā bija izpildīti visi nosacījumi atbilstoši Anglijas sabiedrību tiesībām, nevar būt strīda par to, ka prasītāja bija "snaudoša" sabiedrība un tātad tā nedarbojās tirgū.

75 Turklāt, kā tiesas sēdē ir atzinusi pati prasītāja, nav šaubu, ka laikposmā no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim darbības tika veiktas, izmantojot nosaukumu "Pegler". Šajā sakarā ir jākonstatē, ka arī no iepriekš 73. punktā minētajiem dokumentiem izriet, ka *FHT* un/vai *Tomkins* ar *FHT* darbinieku starpniecību tirgoja preces, kas ietilpst savienotājelementu jomā, izmantojot firmu *Pegler* — gan pirms, gan pēc prasītājas nosaukuma maiņas. Līdz ar to ir jānorāda, ka šis konstatējums neļauj secināt, ka runa ir par prasītājas darbību.

76 Saistībā ar valdes sēžu (*Executive Meetings*) protokoliem, uz kuriem atsaucas Komisija, lai atspēkotu prasītājas argumentu, ka tā neesot veikusi saimniecisko darbību,

ir jāatzīmē, ka sākotnēji minētie protokoli liecina par prasītājas veikto saimniecisko darbību.

77 Tomēr ir jānorāda, ka, pretēji Komisijas apgalvojumiem, tam vien, ka protokolu augšdaļā ir minēti *Tomkins Plc* un *Pegler Ltd*, šajā ziņā nav nozīmes. Tas liecina tikai par to, ka saimnieciskā darbība tika veikta, izmantojot firmu *Pegler*, bet nenozīmē, ka prasītāja ir tieši piedalījusies šajā darbībā.

78 Tāpat fakts, ka prasītājas direktori, no kuriem daži bija arī *FHT* direktori, ir piedalījušies minētajās sanāksmēs un bija iesaistīti noteiktu atbalsta uzdevumu veikšanā saistībā ar citu *Tomkins* grupā ietilpstošo sabiedrību darbībām, arī nenozīmē, ka prasītāja ir tieši piedalījusies aizliegtās vienošanās īstenošanā attiecīgajā laikposmā, vēl jo vairāk tāpēc, ka minētie direktori nebija prasītājas algotie darbinieki.

79 Visbeidzot, minēto protokolu saturs neļauj secināt, ka prasītāja faktiski bija tā sabiedrība, kas vadīja ar savienotājelementiem saistītās darbības. Turklāt ir jāatzīmē, ka neviens no Komisijas minētajiem protokoliem nav parakstīts. Katrā ziņā ir jānorāda, ka saistībā ar prasītājas darbības neesamību šiem protokoliem ir jāpiešķir mazāka vērtība nekā *FHT* un prasītājas pārskatiem, kurus apliecinājis revidents un kuri atbilstoši Anglijas tiesībām ir tikuši iesniegti kompetentajām iestādēm.

80 Saistībā ar Komisijas apgalvojumu, ar ko tā atsaucas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 135. un 145. apsvērumu un saskaņā ar kuru pārējie aizliegtās vienošanās dalībnieki uzskatīja, ka tiem ir slepena noruna ar prasītāju, ir jāatgādina, ka minētajā

135. apsvērumā ir izklāstīts *Delta* paziņojums, kurā *Delta* ir aprakstījusi aizliegtās vienošanās mehānismu, un ka minētajā 145. apsvērumā ir norāde uz *IMI* paziņojumu, kurā tā ir norādījusi, ka *Pegler* bija viena no Eiropas aizliegtās vienošanās dalībniecēm. Pretēji Komisijas apgalvojumam no tiem neizriet, ka minētajos apsvērumos bija domāta tieši prasītāja. Turklāt, lai gan nav šaubu, ka *FHT* veica darbību, izmantojot firmu *Pegler*, nekas iepriekš minētajos preambulas apsvērumos neliecina, ka šo paziņojumu autori apzinājās *Tomkins* grupas iekšējo organizāciju.

81 Saistībā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 187. apsvērumu, kurā ir runa par to, ka *Delta* pārstāvis ir sazinājies ar *W.* kungu pēc *BPFMA* sanāksmes, ir jānorāda, ka ar to, ka *W.* kungs esot akceptējis *Delta* pārstāvja ieteikumu izbeigt *Pegler* agresīvo stratēģiju, nepietiek, lai atzītu prasītājas atbildību par pārkāpumu. Nekādā ziņā nav pierādīts, ka *W.* kungs rīkojās kā prasītājas pārstāvis, ņemot vērā, ka viņš nebija prasītājas algots darbinieks attiecīgajā laikposmā, ko Komisija nav apstrīdējusi.

82 Turklāt, lai gan prasītāja nevar uzrādīt pārstāvības līguma eksemplāru, no iepriekš 64. punktā minētajiem dokumentiem izriet, ka tā bija *FHT* pilnvarniece līdz 1993. gada 29. oktobrim — dienai, kurā tā pārņēma "uzņēmuma *Pegler*" aktīvus un saistības, tostarp personālu, attiecībā uz darbībām, kas saistītas ar savienotājelementiem. Fakts, ka prasītāja nebija pilnvarniece, kas darbotos par atlīdzību, izriet no iepriekš 73. punktā minētajiem pierādījumiem.

83 Katrā ziņā ir jākonstatē, ka jēdziens "dormant companies acting as agents" (snaudošas sabiedrības, kas darbojas pilnvarnieka statusā), kas paredzēts 1985. gada Anglijas sabiedrību likuma 4. pielikuma 51. punktā ar virsrakstu "Grāmatvedības uzskaites forma un saturs" un 1985. gada Anglijas sabiedrību likuma 8. pielikuma 58.a punktā

ar virsrakstu "Mazo sabiedrību grāmatvedības uzskaites forma un saturs", atšķiras no Kopienu konkurences tiesībās paredzētajiem jēdzieniem "pilnvarotājs" un "pārstāvis".

84 Ir jākonstatē, ka attiecības starp prasītāju un tās mātes sabiedrību vai tās galīgo mātes sabiedrību atšķiras no attiecībām starp pilnvarotāju un pārstāvi Kopienu konkurences tiesību izpratnē. Šo tiesību izpratnē pārstāvja kvalifikācija nozīmē, ka ir jābūt saimnieciskai darbībai, kas nav prasītājas gadījumā. Tādējādi tam, ka gan prasītāja, gan Komisija atsaucas uz judikatūru par attiecībām starp pilnvarotāju un tā pilnvarnieku, nav nozīmes, ņemot vērā, ka šajā lietā runa ir par attiecībām grupas iekšienē.

85 Apstrīdētajā lēmumā Komisija ir kvalificējusi prasītāju kā tiešo dalībnieci. No apstrīdētā lēmuma preambulas 718. apsvēruma arī izriet, ka Komisija ir uzskatījusi, ka nav pierādījumu tam, ka prasītāja būtu rīkojusies kāda cita uzņēmuma vārdā savos pret konkurenci vērstajos kontaktos pārkāpuma laikposmā.

86 Tāpat no minētā preambulas apsvēruma izriet, ka Komisija nav pareizi interpretējusi iekšējās attiecības un funkcionēšanu *Tomkins* grupas ietvaros un tātad ir atzinusi par atbildīgu par EKL 81. panta pārkāpumu juridisko personu, kas neveica saimniecisko darbību un līdz ar to pati nebija iesaistīta aizliegtās vienošanās īstenošanā.

87 Tādējādi ir jākonstatē, ka attiecībā uz laikposmu no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka prasītāja bija atbildīga par citu *Tomkins* grupā ietilpstošo sabiedrību pārkāpjošu rīcību.

88 Tāpat saistībā ar Komisijas argumentu, ka prasītāja ir uzņēmusies atbildību par pārkāpumu laikposmā pirms 1993. gada 29. oktobra kā saimnieciskā tiesību un saistību pārņēmēja, pietiek atsaukties uz šā sprieduma 54.–59. punktu.

89 No iepriekš minētā izriet, ka šis prasības pamats ir pamatots.

Par trešo un piekto prasības pamatu — attiecīgi skaidrības neesamību un kļūdu, nosaucot apstrīdētā lēmuma adresātus

Lietas dalībnieku argumenti

90 Trešā pamata ietvaros prasītāja pārmet Komisijai, ka tā neesot skaidri nosaukusi apstrīdētā lēmuma adresātus.

91 Šajā sakarā prasītāja norāda, ka, nosakot gan *Tomkins*, gan prasītājai pienākumu pilnībā samaksāt naudas sodu EUR 5,25 miljonu apmērā, lai gan tās ir divas dažādas juridiskās personas, kas vairs nav viena un tā paša uzņēmuma daļas, Komisija neesot skaidri noteikusi katras no šīm personām atbildības pakāpi. Prasītāja uzskata, ka šīs personas nevar abas būt atbildīgas un tikt sodītas ar visu naudas sodu EUR 5,25 miljonu apmērā, jo šādā gadījumā Komisija "saņemtu divreiz lielāku summu, nekā tai

pienākas". Apstrīdētajā lēmumā Komisija neesot skaidri norādījusi personu, kura atzīstama par atbildīgu par pārkāpumu.

92 Turklāt tas, ka prasītāja ir atzīta par atbildīgu par pārkāpumu tāpēc, ka tā bija *Tomkins* meitas sabiedrība, neesot saderīgs ar apstrīdētajā lēmumā ietverto vērtējumu, saskaņā ar kuru tieši *Tomkins* esot uzņēmums, kurš būtu jāatzīst par atbildīgu par pārkāpumu, jo tas kontrolēja un tam piederēja 100 % "uzņēmuma *Pegler*" pamatkapitāla visā pārkāpuma laikposmā. Tāpat prasītāja uzskata, ka neesot pareizi to atzīt par atbildīgu par pārkāpumu attiecībā uz laikposmu, kurā citai meitas sabiedrībai bija uzticēts vadīt uzņēmumu, attiecībā uz kuru ir konstatēts pārkāpums (laikposms no 1988. gada 30. decembra līdz 1989. gada 20. janvārim), vai kurā prasītāja Anglijas tiesību izpratnē bija "snaudoša" sabiedrība, kurai nebija ne personāla, ne aktīvu (laikposms no 1989. gada 20. janvāra līdz 1993. gada 29. oktobrim).

93 Piektā prasības pamata ietvaros prasītāja norāda, ka vienīgi *Tomkins* esot bijis jāatzīst par atbildīgu par pārkāpumu. Šā apgalvojuma pamatojumam prasītāja atsaucas uz Pirmās instances tiesas 1991. gada 17. decembra spriedumu lietā T-6/89 *Enichem Anic*/Komisija (*Recueil*, II-1623. lpp.) un 2002. gada 28. februāra spriedumu lietā T-354/94 *Stora Kopparbergs Bergslags*/Komisija (*Recueil*, II-843. lpp.). Prasītāja uzskata, ka no minētajiem spriedumiem izrietot, ka principā atbildība par pārkāpumu ir jāatzīst tai juridiskajai personai, kas ir grupas mātes sabiedrība. Tāpat no judikatūras izrietot, ka tikai izņēmuma apstākļos Komisijai ir tiesības noteikt atbildību par pārkāpumu ārpus attiecīgā uzņēmuma (spriedums lietā *Enichem Anic*/Komisija, minēts iepriekš, 237. punkts).

94 Prasītāja apgalvo, ka izskatāmajā lietā pārkāpumā vainīgais uzņēmums bija *Tomkins*. Pārkāpuma laikposmā "uzņēmums *Pegler*" esot piederējis dažādām juridiskajām personām *Tomkins* grupas ietvaros. Tā uzsver, ka *Tomkins* kā galīgā mātes sabiedrība noteica konkrētu juridisko personu, kas kontrolēja uzņēmumu minētajā laikposmā. Tāpat tā uzskata, ka tā ir jāatzīst par atsevišķu uzņēmumu, kas būtu individuāli atbildīgs

par jebkādu konkurences tiesību normu pārkāpumu, vienīgi no brīža, kad tā vairs neietilpa *Tomkins* grupā, proti, kad pārkāpums bija izbeigts.

95 Komisija lūdz noraidīt šos abus prasības pamatus.

Vispārējās tiesas vērtējums

96 Attiecībā uz prasības pamatu par neskaidrību, nosaucot apstrīdētā lēmuma adresātus, ir jākonstatē, ka tie — tostarp prasītāja — ir skaidri minēti šā lēmuma 4. pantā.

97 Tāpat ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 682. apsvērumā Komisija ir norādījusi prasītāju kā juridisko personu, kas ir tieši piedalījusies pārkāpumā, un atzinusi to par atbildīgu par šo pārkāpumu; savukārt *Tomkins* tika atzīta par atbildīgu par prasītājas prettiesisko rīcību tikai kā tās mātes sabiedrība (apstrīdētā lēmuma preambulas 683. apsvērums).

98 Līdz ar to prasības pamats, kas balstīts uz apgalvojumu par skaidrības neesamību, nosaucot apstrīdētā lēmuma adresātus, ir jānoraida.

99 Līdzīgi, runājot par prasības pamatu saistībā ar kļūdu, nosaucot apstrīdētā lēmuma adresātus, nevar piekrist prasītājas argumentam, ka to nevar atzīt par atbildīgu par pārkāpumu tāpēc, ka tā vairs neietilpst *Tomkins* grupā, vai ka par atbildīgu būtu jāatzīst tikai *Tomkins*, kas ir pārkāpumu izdarījušā uzņēmuma galīgā mātes sabiedrība un pārvaldītāja.

100 Apstāklis, ka "uzņēmums", kas bija veicis prettiesiskas darbības, tika sadalīts pēc pārkāpuma izbeigšanās tādējādi, ka tika nodalītas to veidojošās juridiskās personas, neietekmē to solidāro atbildību saistībā ar izdarīto pārkāpumu.

101 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru uzņēmumus var atzīt par solidāri atbildīgiem pat tad, ja juridiskās personas, kas veidoja uzņēmumu pārkāpuma laikā, vairs neietilpst vienā un tai pašā grupā (šajā ziņā skat. Tiesas 2000. gada 16. novembra spriedumu lietā C-248/98 P *KNP BT*/Komisija, *Recueil*, I-9641. lpp., 71. punkts).

102 No tā izriet, ka pretēji prasītājas apgalvojumam tas, ka pēc EKL 81. panta pārkāpuma izbeigšanās un pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas divas juridiskās personas *Pegler* un *Tomkins*, kas piederēja pārkāpējam uzņēmumam, tika nodalītas, neizslēdz prasītājas atbildību.

103 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisija var uzlikt atbildību par pārkāpjošo rīcību mātes sabiedrībai, meitas sabiedrībai vai solidāri mātes sabiedrībai un meitas sabiedrībai (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu

apvienotajās lietās no T-259/02 līdz T-264/02 un T-271/02 *Raiffeisen Zentralbank Österreich* u.c./Komisija, Krājums, II-5169. lpp., 331. punkts un tajā minētā judikatūra). Tāpat ir jānorāda, ka prasītāja neapstrīd šādas iespējas esamību.

104 No tā izriet, ka prasītāja, atsaucoties uz iepriekš 93. punktā minēto spriedumu lietā *Stora Kopparbergs Bergslags*/Komisija, nevar apgalvot, ka *Tomkins* bija vienīgā juridiskā persona, ko var atzīt par atbildīgu par pārkāpumu, jo uzņēmumu, kas izdarījis pārkāpumu, vadīja *Tomkins*.

105 Līdz ar to apgalvojums, ka Komisija, īstenojot savu diskrecionāro varu, esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu faktu vērtējumā un tiesību piemērošanā, atzīstot prasītāju par atbildīgu par apstrīdētajā lēmumā norādītajiem pārkāpumiem, jo prasītāja vairs neesot juridiskā persona, kas būtu par pārkāpumu atbildīgā uzņēmuma daļa, nav pamatots.

106 Visbeidzot, saistībā ar argumentu, ka prasītāju un *Tomkins* nevar abas divas atzīt par atbildīgām par pārkāpumu, jo šādā gadījumā Komisija "saņemtu divreiz lielāku summu, nekā tai pienākas", pietiek atzīmēt, ka tas ir balstīts uz divu uzņēmumu kopējās un solidārās atbildības — kas nozīmē, ka apstāklis, ka viens no uzņēmumiem ir samaksājis naudas sodu pilnā apmērā, atceļ otra uzņēmuma pienākumu samaksāt šo naudas sodu, — nozīmes kļūdainu interpretāciju.

107 No iepriekš minētā izriet, ka trešais un piektais prasības pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

Par ceturto pamatu — faktiskiem un iespējamiem vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumiem, īstenojot Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, 1998. gada pamatnostādnes un 1996. gada paziņojumu par sadarbību

Lietas dalībnieku argumenti

108 Prasītāja norāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisijas izmantotā pieeja, saskaņā ar kuru prasītāja ir sodīta solidāri ar *Tomkins*, lai gan tie ir divi dažādi uzņēmumi, piemērojot naudas sodu, kas noteikts, ņemot vērā apstākļus, kas attiecas tikai uz vienu no tiem, proti, *Tomkins*, nelabvēlīgi ietekmē prasītāju salīdzinājumā ar *Tomkins* grupu pretēji vienlīdzīgas attieksmes principam.

109 Lai pierādītu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, kas izriet no Komisijas izmantotās pieejas, prasītāja atsaucas uz Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, 1998. gada pamatnostādnēm — ciktāl tas attiecas uz pārkāpuma ilguma, preventīvas iedarbības un atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākļu ņemšanu vērā — un, visbeidzot, 1996. gada paziņojumu par sadarbību.

110 Saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu prasītāja norāda, ka, lai gan maksimālais naudas soda apmērs, kas varētu tikt uzlikts prasītājai un *Tomkins*, nav bijis "būtisks faktors" izskatāmajā lietā uzliktā naudas soda apmēra noteikšanā, Komisijas pieeja, saskaņā ar kuru prasītāja kopā ar *Tomkins* grupu bija uzskatīta par vienotu uzņēmumu naudas soda apmēra noteikšanas vajadzībām, lai gan tā vairs neietilpst šajā grupā, to "iespējams, esot nelabvēlīgi ietekmējusi".

111 Saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu prasītāja atgādina, ka saskaņā ar minēto pantu, nosakot naudas soda apmēru, ņem vērā ne tikai pārkāpuma smagumu, bet arī tā ilgumu. Ja Komisija gribēja konstatēt solidāro atbildību juridiskajām personām, kas vairs neietilpst vienā un tajā pašā uzņēmumā, tai esot bijis jānosaka atšķirība starp *FHT* sākotnējo dalību pārkāpumā, no vienas puses, un prasītājas veikto šā pārkāpuma turpināšanu ar mazāku smagumu, no otras puses.

112 Saistībā ar pārkāpuma ilguma ņemšanu vērā saskaņā ar 1998. gada pamatnostādnēm prasītāja norāda, ka vienīgais laikposms, attiecībā uz kuru var pamatoti apgalvot, ka tā bija ekonomiskā vienība, kas varēja rīkoties neatkarīgi kā uzņēmums, esot sācies 1993. gada 29. oktobrī. Tomēr minētajā laikposmā prasītāja palika pakļauta *Tomkins* faktiskajai kontrolei un izšķirošajai ietekmei, un līdz ar to par vainojamu pārkāpumu esot bijis jāatzīst *Tomkins*. Prasītāja atgādina, ka judikatūrā un Komisijas lēmumu pieņemšanas praksē ir skaidri noteikts, ka Komisijas konstatējumiem ir jāattiecas tikai uz laikposmiem, attiecībā uz kuriem tai ir pierādījumi par pārkāpumu. Prasītāja uzskata, ka no tā izrietot, ka jebkāda "solidārā" atbildība nevar pārsniegt aptuveni septiņus ar pusi gadus ilgu laikposmu no 1993. gada 29. oktobra līdz 2001. gada 22. martam un ka nav nekāda pamata uzlikt prasītājai tādu pašu naudas sodu solidāri ar *Tomkins*, lai gan to iespējamās atbildības par pārkāpumu ilgums ir "būtiski atšķirīgs".

113 Saistībā ar naudas soda apmēra noteikšanu pietiekami preventīvā līmenī prasītāja uzskata, ka esot grūti iedomāties situāciju, kurā Komisijas izmantotā pieeja nepārkāptu šo 1998. gada pamatnostādņu aspektu, jo tas prasītu, lai bijusī meitas sabiedrība un bijusī mātes sabiedrība atrastos "būtiskos aspektos identiskā" situācijā. Aplūkojamajā lietā naudas soda palielinājums preventīvas iedarbības nodrošināšanai tika aprēķināts atbilstoši cita uzņēmuma, proti, *Tomkins*, lielumam un tam nav nekādas saistības ar prasītājas ekonomisko vai finansiālo situāciju. Atbildot uz Komisijas iebildumu rakstā izvirzītajiem argumentiem, prasītāja norāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 771. apsvērums attiecas vienīgi uz *Tomkins* lielumu un jaudu, nekādā ziņā neattiecas

uz prasītājas situāciju un tajā nav sniegts attaisnojums palielinājumam preventīvas iedarbības nodrošināšanai, ņemot vērā tās kā bijušās *Tomkins* meitas sabiedrības situāciju.

114 Prasītāja norāda uz vēl vienu problēmu saistībā ar Komisijas izmantoto pieeju, proti, ka atbildību pastiprinošie vai mīkstinošie apstākļi, kas jāņem vērā naudas soda apmēra noteikšanā, bieži vien ir ļoti atšķirīgi tādiem diviem neatkarīgiem uzņēmumiem kā *Tomkins* un prasītāja. Prasītāja uzskata, ka šie apstākļi nav saistīti tikai ar problēmām, kas izriet no paša pārkāpuma, bet gan aptver arī faktorus, kas var mainīties laika gaitā, tostarp laikposmā, pēc kura beigām prasītāja izbeigusi dalību *Tomkins* grupā, tādus kā sadarbība Komisijas izmeklēšanas laikā, pārkāpuma izbeigšana vai dažāda rīcība, ko var atzīt par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

115 Prasītāja uzskata, ka patiesībā pastāv "iespējamas atšķirības" starp attiecīgajiem uzņēmumiem piemērojamajiem atbildību pastiprinošajiem un mīkstinošajiem apstākļiem, kuras Komisija neesot ņēmusi vērā. Šajā sakarā, pat ja aplūkojamajā lietā šis aspekts nav uzskatīts par "būtisku faktoru" saistībā ar naudas soda apmēru, prasītāja atsaucas uz apstrīdētā lēmuma preambulas 601. apsvērumu, kurā Komisija ir norādījusi, ka galvenie savienotājelementu ražotāji, tostarp prasītāja, visā pārkāpuma laikposmā piedalījās pasākumos pastāvīgi, nepārtraukti un aktīvāk nekā pārējie dalībnieki. Prasītāja uzskata, ka *de facto*, ņemot vērā, ka Anglijas sabiedrību tiesību izpratnē tā esot bijusi "snaudoša" sabiedrība pirmajos aizliegtās vienošanās gados, tās loma esot bijusi tikai pildīt tai adresētos rīkojumus. Cita "iespējama atšķirība" izrietot no apstākļa, ka jebkādus finansiālos labumus, ko varētu gūt no aizliegtās vienošanās, esot ieguvusi *Tomkins*, nevis prasītāja, ņemot vērā pieeju naudas atlikumiem *Tomkins* grupā.

116 Visbeidzot, saistībā ar 1996. gada paziņojuma par sadarbību piemērošanu prasītāja norāda, ka Komisijas izmantotā pieeja rada arī nopietnas "iespējamas problēmas" attiecībā uz minēto paziņojumu, kas drīzāk attiecas uz uzņēmumu situāciju izmeklēšanas laikā, nevis pārkāpuma laikā.

117 Komisija lūdz noraidīt šo prasības pamatu. Šajā sakarā tā norāda, ka prasītāja neesot pierādījusi nekādu vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu — ne saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta piemērošanu, ne 1998. gada pamatnostādņu piemērošanu, ne arī 1996. gada paziņojuma par sadarbību piemērošanu.

118 Konkrēti saistībā ar preventīvās iedarbības faktoru Komisija, atsaucoties uz apstrīdētā lēmuma preambulas 766. un 771. apsvērumu, apgalvo, ka, lai aprēķinātu naudas soda palielinājumu preventīvas iedarbības nodrošināšanai, tā esot ņēmusi vērā divus elementus, proti, *Tomkins* grupas lielumu un juridiski ekonomiskās zināšanas un infrastruktūru, kas ļauj lielajiem uzņēmumiem labāk izvērtēt to rīcības pārkāpjošo raksturu. Komisija norāda, ka *Tomkins* gadījumā izšķirošs faktors lēmumā par palielinājumu preventīvas iedarbības nodrošināšanai galvenokārt bija pirmais elements, t.i., tās apgrozījums EUR 4 635 miljonu apmērā. Savukārt prasītājai piemērotais palielinājums preventīvas iedarbības nodrošināšanai esot bijis balstīts uz tās juridiski ekonomiskajām zināšanām un infrastruktūru, kas nozīmē, ka bija ņemti vērā *Tomkins* grupas lielums, struktūra, apgrozījums un organizācija pārkāpuma laikā. Iegūtais reizināšanas koeficients 1,25 ir vienāds ar to, kas tika piemērots mātes sabiedrībai *Tomkins*, jo elements, kas saistīts ar juridiski ekonomiskajām zināšanām un infrastruktūru, attiecas uz laikposmu pirms prasītājas pārdošanas citai grupai.

Vispārējās tiesas vērtējums

119 Šā prasības pamata ietvaros prasītāja kritizē Komisijas pieeju naudas soda noteikšanai gadījumā, ja kāds uzņēmums ir ticis sadalīts laikposmā starp pārkāpuma beigām un lēmuma, ar ko uzliek naudas sodu, pieņemšanu.

120 Pirmkārt, saistībā ar 10 % maksimālo robežu Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta izpratnē ir jākonstatē, kā atzīst pati prasītāja, ka aplūkojamajā gadījumā šī robeža nav tikusi pārsniegta. Līdz ar to šajā sakarā prasītājas izvirzītais arguments nav iedarbīgs. Pilnības labad ir jāatzīmē, ka gadījumā, ja tiktu sasniegts naudas soda maksimālais apmērs, ko prasītājai varētu noteikt individuāli, prasītājai būtu tiesības prasīt tai piemērot attiecīgo maksimālo robežu (Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums apvienotajās lietās T-71/03, T-74/03, T-87/03 un T-91/03 *Tokai Carbon* u.c./ Komisija, Krājumā nav publicēts, 390. punkts).

121 Otrkārt, runājot par prasītājas argumentu, kas saistīts ar pārkāpuma ilguma ņemšanu vērā naudas soda apmēra noteikšanā, gan saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 3. punktu, gan 1998. gada pamatnostādnēm, ir jānorāda, ka prasītāja neizvirza nevienu konkrētu argumentu, kas ļautu konstatēt vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu. Tiktāl, ciktāl prasītāja apgalvo, ka jebkāda kopējā un solidārā atbildība nevar pārsniegt aptuveni septiņus ar pusi gadus ilgu laikposmu no 1993. gada 29. oktobra līdz 2001. gada 22. martam un ka līdz ar to nav nekāda pamata uzlikt prasītājai tādu pašu naudas sodu solidāri un kopīgi ar *Tomkins*, lai gan to dalības ilgums un tātad to iespējamā atbildība par pārkāpumu ir "būtiski atšķirīga", pietiek norādīt uz pirmā un otrā prasības pamata izvērtējumu, kurā ir konstatēts, ka prasītāja nevar tikt atzīta par atbildīgu par pārkāpumu attiecībā uz laikposmu pirms 1993. gada 29. oktobra.

122 Treškārt, saistībā ar citiem iebildumiem, kas izteikti sakarā ar prasītājas un *Tomkins* solidāro atbildību, proti, tiem, kas saistīti ar atbildību pastiprinošo vai mīkstinošo apstākļu novērtējumu, un to, kas paredz 1996. gada paziņojuma par sadarbību piemērošanu gadījumā, kad mātes sabiedrība un meitas sabiedrība vairs nav viena un tā paša uzņēmuma daļas EKL 81. panta izpratnē, ir jānorāda, ka konkrētajā lietā tie rada hipotētiskus jautājumus, kuriem nav nekādas nozīmes. Ir jāatzīmē, ka neviens atbildību pastiprinošs vai mīkstinošs apstāklis nav bijis ņemts vērā attiecībā uz prasītāju un tās mātes sabiedrību. Tāpat ne prasītāja, ne *Tomkins* nav iesniegušas Komisijai lūgumu par 1996. gada paziņojuma par sadarbību piemērošanu.

123 Visbeidzot, saistībā ar prasītājas argumentu par naudas soda apmēra noteikšanu pietiekami preventīvā līmenī vispirms ir jāatgādina, ka 1998. gada pamatnostādnēs ir paredzēts, ka papildus pārkāpuma raksturam, tā konkrētajai ietekmei uz tirgu un tā ģeogrāfiskajam plašumam ir jāņem vērā pārkāpuma izdarītāju faktiskā ekonomiskā spēja radīt būtiskus zaudējumus pārējiem tirgus dalībniekiem, tostarp patērētājiem, un jānosaka naudas soda summa tādā līmenī, kas to padara pietiekami preventīvu (1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta ceturtā daļa).

124 Tāpat ir jāņem vērā fakts, ka lielo uzņēmumu rīcībā parasti ir juridiski ekonomiskās zināšanas un infrastruktūra, kas ļauj tiem labāk izvērtēt to rīcības pārkāpjošo raksturu un sekas, kas no tās izriet no konkurences tiesību viedokļa (1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta piektā daļa).

125 Pirmā elementa ietvaros uzņēmuma finanšu resursi ir jānovērtē naudas soda uzlikšanas dienā. Saistībā ar otro elementu — apgrozījumam, uz kura pamata Komisija nosaka attiecīgo uzņēmumu lielumu, ir jāatbilst to situācijai pārkāpuma laikā (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 18. jūnija spriedumu lietā T-410/03 *Hoechst*/Komisija, Krājums, II-881. lpp., 379. un 382. punkts). Lai gan abi šie elementi ir cieši

saistīti ar uzņēmuma lielumu, tie ir divi dažādi pamati naudas soda sākumsummas palielināšanai.

126 Šajā lietā ir jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 766. apsvērumā Komisija pirmām kārtām ir atgādinājusi, ka tai ir tiesības piemērot reizināšanas koeficientu, lai pielāgotu sākumsummu nolūkā nodrošināt pietiekamu preventīvo iedarbību (1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta ceturtās daļas izpratnē) un lai ņemtu vērā to, ka lielajiem uzņēmumiem ir juridiski ekonomiskās zināšanas un infrastruktūra, kas tiem ļauj labāk izvērtēt to rīcības pārkāpjošo raksturu (1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta piektās daļas izpratnē). Tāpat Komisija ir norādījusi, ka tā esot domājusi ņemt vērā abus šos elementus.

127 Konkrēti, runājot par ekonomisko vienību *Tomkins-Pegler*, ir jāatgādina, ka, nosakot naudas sodu, kas piemērojams prasītājai kā pārkāpuma izdarītājai un *Tomkins* kā mātes sabiedrībai, kura ir atzīta par atbildīgu par tās meitas sabiedrības izdarīto pārkāpumu, Komisija ir balstījusies uz prasītājas tirgus daļu, ņemot vērā, ka tās relatīvā nozīme savienotājelementu tirgū bija atbilstošs kritērijs, lai noteiktu attiecīgajiem uzņēmumiem sākotnēju sākumsummu. Līdz ar to prasītāja un attiecīgi tās mātes sabiedrība tika iedalītas sestajā kategorijā, kurai bija noteikta sākumsumma EUR 2 miljonu apmērā. Pēc tam Komisija attiecīgajai ekonomiskajai vienībai ir palielinājusi šo sākotnējo sākumsummu, piemērojot reizināšanas koeficientu 1,25 preventīvās iedarbības nodrošināšanai, kas noteikts atbilstoši *Tomkins* apgrozījumam.

128 Atbildē uz repliku Komisija paskaidroja, ka, lai pamatotu naudas soda sākumsummas palielināšanu, *Tomkins* gadījumā tā bija piemērojusi 1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta ceturto daļu un prasītājas gadījumā – 1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta piekto daļu.

129 Nav šaubu, ka no šiem diviem elementiem Komisija ir tiesīga izvēlēties to, kuru tā uzskata par vissvarīgāko tās veiktā vērtējuma mērķiem.

130 Tomēr, pirmkārt, ir jānorāda, ka no apstrīdētā lēmuma preambulas 771. apsvēruma izriet, ka Komisija ir balstījusies vienīgi uz *Tomkins* apgrozījumu 2005. gadā, t.i., gadā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, un ir uzskatījusi, ka minētais apgrozījums ir pamats naudas soda sākotnējās sākumsummas palielinājumam preventīvās iedarbības nodrošināšanai.

131 Ir arī jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav minējusi, ka tā būtu piemērojusi juridiski ekonomisko zināšanu un infrastruktūras kritēriju attiecībā uz prasītāju, un tāpat nav precizējusi uzņēmuma lielumu pārkāpuma laikā, kas ir atbilstošs kritērijs, lai pamatotu palielinājumu saskaņā ar 1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta piekto daļu. Turklāt izskatāmajā lietā tā to nebūtu varējusi izdarīt, ņemot vērā, ka elementi, kas paredzēti attiecīgi 1998. gada pamatnostādņu 1.A punkta ceturtajā daļā un to 1.A punkta piektajā daļā, ir novērtēti divos dažādos brīžos, proti, naudas soda uzlikšanas dienā un pārkāpuma dienā.

132 Katrā ziņā, otrkārt, šo divu elementu nodalītā piemērošana divām sabiedrībām, kuras veido vienu un to pašu ekonomisko vienību un no kurām viena ir otras sabiedrības mātes sabiedrība un ir atzīta par atbildīgu par pārkāpumu tikai šā iemesla dēļ, ir pretrunā uzņēmuma jēdzienam EKL 81. panta izpratnē.

133 Ir tiesa, ka Komisijai, nosakot naudas soda sākumsummu, ir tiesības ņemt vērā apgrozījumu, kas sasniegts gadā pirms lēmuma, ar kuru konstatēts minētais pārkāpums, pieņemšanas (piemērojot pirmo kritēriju) vai pārkāpuma brīdī (piemērojot otro kritēriju). Tomēr Komisija nevar balstīties uz kādu kritēriju, to piemērojot tikai vienai no

divām sabiedrībām, kas agrāk veidoja pārkāpumu izdarījušo ekonomisko vienību. Ja mātes sabiedrība un tās meitas sabiedrība lēmuma, ar kuru tām ir uzlikts naudas sods par izdarīto pārkāpumu, pieņemšanas datumā vairs neveido ekonomisku vienību EKL 81. panta izpratnē, Komisija nevar balstīties uz bijušās mātes sabiedrības apgrozījumu, kas sasniegts gadā pirms minētā lēmuma pieņemšanas, lai noteiktu preventīvās iedarbības faktoru, kas piemērojams divām sabiedrībām, kas lietas faktu rašanās laikā veidoja vienotu uzņēmumu, kurš pa to laiku tika sadalīts. Proti, šis apgrozījums neatspoguļo faktisko minētā uzņēmuma ekonomisko spēju radīt zaudējumus citiem uzņēmējiem pārkāpuma laikā.

134 No iepriekš minētā izriet, ka šis prasības pamats ir daļēji pamatots attiecībā uz iebildumu par preventīvās iedarbības faktoru.

Par sesto pamatu — kļūdu aprēķinā un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu naudas soda noteikšanā

Lietas dalībnieku argumenti

135 Pakārtoti prasītāja norāda, pirmkārt, ka Komisija neesot ievērojusi vienlīdzīgas attieksmes principu naudas soda apmēra noteikšanā (vai nu solidāri ar *Tomkins*, vai arī ne) un, otrkārt, ka Komisija katrā ziņā esot pieļāvusi kļūdu prasītājai uzliktā naudas soda summas aprēķinā (vai nu solidāri ar *Tomkins*, vai arī ne).

136 Jau izklāstīto iemeslu dēļ prasītāja uzskata, ka atbilstošā naudas soda summa atsevišķi attiecībā uz prasītāju ir sākumsumma EUR 1 miljona apmērā, kas netiek palielināta preventīvās iedarbības nodrošināšanai un kas tiek palielināta par 70 %, lai atspoguļotu tās dalības pārkāpumā ilgumu, jeb kopējā naudas soda summa EUR 1,7 miljona apmērā.

137 Turklāt prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā esot pieļauta kļūda naudas soda summas aprēķinā. Tā precizē, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma preambulas 777. apsvērumu naudas soda summa pēc palielinājumiem preventīvās iedarbības nodrošināšanai un par pārkāpuma ilgumu esot EUR 5,2 miljoni, kamēr uzliktais naudas sods esot EUR 5,25 miljoni. Neesot sniegts nekāds pamatojums šim naudas soda summas palielinājumam par EUR 50 000.

138 Komisija lūdz noraidīt šo prasības pamatu.

Vispārējās tiesas vērtējums

139 Vispirms saistībā ar apgalvojumu par kļūdu naudas soda summas aprēķinā ir jākonstatē, ka Komisija apstrīdētā lēmuma preambulas 777. apsvērumā ir noapaļojusi naudas soda sākumsummu. Minētā lēmuma preambulas 877. apsvērumā, kā arī rezolutīvajā daļā ir skaidri noteikts, kas naudas soda, kas uzlikts *Tomkins* solidāri ar prasītāju, summa ir EUR 5,25 miljoni.

140 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 765. apsvērumā Komisija ir atsevišķi norādījusi sākumsummu EUR 2 miljonu apmērā un preambulas 771. apsvērumā ir skaidri noteikusi reizināšanas koeficientu 1,25, kā rezultātā sākumsumma sasniedza EUR 2,5 miljonus. Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma preambulas 775. apsvērumā

Komisija ir skaidri norādījusi summas, kas pieskaitītas minētajai pamatsummai, lai ņemtu vērā prasītājas dalības pārkāpumā ilgumu, t.i., palielinājumu par 5 % no pamatsummas par katru no 1989. un 1990. gadiem (EUR 125 000) un par 10 % par katru no 10 gadiem, kas palikuši līdz 2000. gadam (EUR 250 000). No tā izriet, ka prasītājai bija visas iespējas — bez papildu paskaidrojumiem un ar vienkāršu aprēķinu — izprast iemeslus, kas pamatoja naudas soda apmēra noteikšanu apstrīdētā lēmuma preambulas 877. apsvērumā un 2. panta h) punktā norādītajā apmērā.

141 Saistībā ar argumentu, ka atbilstošā naudas soda, kas uzliekams prasītājai, summa esot bijusi jānosaka EUR 1,7 miljonu apmērā, pietiek ar norādi uz nākamajiem punktiem. Turklāt ir jānorāda, ka nav nekāda pamata samazināt sākumsummu EUR 2 miljonu apmērā. Šajā sakarā ir jāatgādina, ka šī summa ir noteikta atbilstoši pārkāpuma smagumam un ka ievērojamās atšķirības starp attiecīgajiem uzņēmumiem attaisno diferencētu pieeju naudas sodu sākumsummu noteikšanas līmenī.

Par galīgās naudas soda summas noteikšanu

142 Kā izriet no šā sprieduma 46.–60., 73.–98. un 123.–134. punkta, ir jāgroza apstrīdētais lēmums daļā, kurā piemērots naudas soda palielinājums ar koeficientu 1,25 preventīvās iedarbības nodrošināšanai un palielinājums par 110 % atbilstoši dalības pārkāpumā ilgumam.

143 Pārējā daļā — citi grozījumi apstrīdētajā lēmumā Komisijas izklāstītajos apsvērumos, kā arī šajā lietā piemērotajā naudas sodu aprēķina metodē Vispārējai tiesai nav jāveic.

144 Tātad galīgā naudas soda summa ir aprēķināta šādi: ņemot vērā, ka pārkāpuma ilgums attiecībā uz prasītāju ir septiņi gadi un pieci mēneši (nevis divpadsmit gadi un divi mēneši, kā noteikts apstrīdētajā lēmumā), sākumsumma (EUR 2 miljoni), nepiemērojot palielinājumu preventīvās iedarbības nodrošināšanai, ir jāpalielina par 70 % (nevis par 110 %), kā rezultātā naudas soda summa sasniedz EUR 3,4 miljonus.

Par tiesāšanās izdevumiem

145 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šīs lietas apstākļos ir jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) atcelt Komisijas 2006. gada 20. septembra Lēmuma C(2006) 4180 par procedūru saskaņā ar [EKL] 81. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta Nr. COMP/F/38.121 — Fitingi [Savienotājelementi]) 1. pantu daļā, kurā konstatēts, ka *Pegler Ltd* ir piedalījusies pārkāpumā laikposmā no 1988. gada 31. decembra līdz 1993. gada 29. oktobrim;

2) naudas sods, kas *Pegler* solidāri uzlikts Lēmuma C(2006) 4180 2. panta h) punktā, tiek noteikts EUR 3,4 miljonu apmērā;

3) pārējā daļā prasību noraidīt;

4) katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 24. martā.

[Paraksti]